

раздалечъ, единъ арапинъ-забтиѣ, на-конь. Азъ истръпнахъ, и бутнахъ Гаврила. Ние скочилме на-крака, като незнаехме, що да правимъ. И тозъ-чесъ видѣхме слѣдъ него цѣла тълпа Турци, чиновници, на конѣ, и още други забтии по-между тѣхъ.

Ние помислихме, че всичката тая потеря ще да е за-противъ насъ, и че уточицето ни е открито, когато арапинътъ-забтиѣ завика:

— Хей, гдѣ е чорбаджи-Стоянъ?

Него нѣмаше тамъ, и слугата потича за-въ Бургазъ-кьой, да го вика. Между-това ефендиитѣ испослѣзоха отъ конѣтъ си, и се расположиха подъ стрѣхата, на рогазката. Ние разбрахме сега, че тѣ били дошли зарадъ тютюньтъ —: зарадъ да видятъ, зелениятъ тютюнь да-ли е премахнатъ, и да претѣглятъ сухиятъ тютюнь, който можѣше да се продаде само на монополската дружина. Но пакъ трѣбваше да триперимъ защото единъ отъ ефендиитѣ билъ виждалъ Гаврила, когато той отъ тъмницата се сждѣлъ съ одного заради дългъ.

Тогазъ ефендиитѣ заискаха вода; Ганьо сграбчи голѣмата стомна и отиде на изворътъ, а менъ заповѣдаха, да имъ развождамъ конѣтъ.

Ганьо дълго време не се връщаше, — най-сетнѣ вѣсти се той, и ми даде стомната, да я занеса на ефендиитѣ. Тия се налокаха, и захванаха едно куриозно разискание, което приличѣше кѣто нѣкаква критика върху ний-новата правителствена наредба, заради монополизируването на тютюньтъ.

Единътъ отъ тѣхъ повика ме отъ-веднажъ на-страна, и хвана да ме распитва: отъ гдѣ съмъ, и колко време има отъ-какъ съмъ при Стояна. Азъ му казахъ че по-преди съмъ билъ работилъ на „французовата“ тухладжийница, но тя като престанала да работи, то съмъ се цѣнилъ при Стояна, гдѣто се намирамъ вече осемъ